

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N. A., státní příslušnost Irák, t.č. v České republice pobytem Z., zastoupeného: ASIM, Asociace pro právní otázky imigrace se sídlem Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8, P.O. Box 23, proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem 306 28 Plzeň, Nádražní 2, v řízení o žalobě ze dne 9.7.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X o zajištění za účelem správního vyhoštění*

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 19. června 2015 č.j. X se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*); pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce* a *žalovaný*. Doručením žaloby soudu dne 9.7.2015 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

*Žalobce se včasnou žalobou ze dne 9.7.2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon*), a doba*

zajištění cizince (tj. žalobce) byla dle § 125 odst. 1 zákona stanovena na 30 (třicet) dnů od okamžiku omezení osobní svobody. S rozhodnutím nesouhlasil, neboť dle něho vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech, jelikož žalovaná porušila ust. § 124 odst. 1 a 3 zákona ve spojení s čl. 15 odst. 4 návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, dále jen **Směrnice**) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**), z nichž vyplývá identický požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn a tento požadavek, ačkoliv zákon jej explicitně neuvádí, se pravidelně objevuje i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**). Je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (NSS, č.j. 1 As 12/2009 - 61, rozsudek z 15.4.2009). S ohledem na § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**), je přitom zřejmé, že úvaha, na kterou poukazuje NSS, se v rozhodnutí o zajištění musí explicitně objevit a z rozhodnutí tak musí být seznatelné, jaké okolnosti – skutkové i právní - vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje. Takovéto odůvodnění však v napadeném rozhodnutí (strana 6) chybí a rozhodnutí žalovaného je v tomto bodě nepřezkoumatelné, navíc žalovaná se vůbec nezabývala otázkou, zda kvůli probíhajícímu konfliktu v zemi původu žalobce (zejména mezi iráckou armádou a jednotkami Islámského státu) je správní vyhoštění s ohledem na § 179 odst. 1 a 2 zákona vůbec možné, zda se takové vyhoštění v relevantní minulosti podařilo (nebo nepodařilo) zrealizovat, zda předpoklad vyhoštění je reálný i přesto, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, zda irácký konzulát obecně spolupracuje při vydávání náhradního cestovního dokladu, jakou dobu v minulosti získání takového dokladu trvalo atp.; nic z toho se v rozhodnutí neobjevuje. Dále bylo namítáno, že žalovaná však dobu zajištění, stejně jako existenci reálného předpokladu pro vyhoštění, neodůvodnila dostatečně v tomto směru, aby její úvaha byla přezkoumatelná soudem. Doba zajištění byla podle žalované „stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění účastníka řízení“, aniž by opět bylo zřejmé, které okolnosti případu měla žalovaná na mysli a jakým způsobem se tyto okolnosti ke stanovené délce zajištění vztahují. Rovněž bylo odkázáno na rozsudky NSS č.j. 1 As 93/2011-79 ze dne 19.10.2011 i č.j. 4 As 82/2013-29 ze dne 18.7.2013 a závěrem byl navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2015 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

Z odůvodnění napadeného *rozhodnutí ze dne 19.6.2015* vyplývá mimo jiné, že žalobce byl s rodinou svého bratra (A. A.), tj. i s jeho manželkou a třemi nezletilými dětmi dne 17.6.2015 v 16:50 hodin kontrolován hlídkou Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, městské ředitelství policie Plzeň, oddělení hlídkové služby Plzeň, v prostorách Hlavního vlakového nádraží Plzeň; žádný z nich nepředložil hlídce doklad pro ověření své totožnosti a kvůli jazykové bariéře nebyli schopni hlídce cokoliv sdělit, proto byli eskortováni ke správnímu orgánu k provedení dalších úkonů. Dle výpisu v cizineckém informačním systému nebyl žalobce oprávněn k pobytu na území ČR, proto s ním bylo dne 18.6.2015 (*nikoli 18.6.2014, jak je chybně uvedeno na straně 3*) zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona. Dále byla popsána cesta žalobce s rodinou bratra, kdy ze země původu Iráku do Turecka přicestoval různými způsoby za svým bratrem A. se svou švagrovou (tj. manželka bratra) a jejími dvěma dětmi, kde se narodil v dubnu 2015 bratrův syn. Bratr podal v Turecku

žádost u OSN, aby mohl s celou rodinou dále cestovat buď do Kanady, nebo do Austrálie, ale vyřízení této žádosti dlouho trvalo, tak se jako rodina rozhodli, že budou cestovat dále do Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**). Počátkem června 2015 proto všichni společně lodí odpluli do Řecka, kde všichni pozbyli své cestovní doklady, jelikož jim bylo ukradeno jedno zavazadlo, kde byly doklady uschovány; v Řecku jim byla vystavena víza, která však při jeho opuštění vyhodili a potom i za pomoci převaděčů pěšky, autobusem a vozidly taxi přes Makedonii, Srbsko (*také tam jim bylo vystaveno vízum*), Maďarsko a Rakousko se dostali do Plzně, kde jim řekl řidič, který je vezl z Rakouska, že jsou již v Německu, tomu nevěřil, proto chtěl po řidiči odvoz do Berlína, což odmítl, tudíž chtěli odcestovat do Berlína vlakem, ale byli po hodině pobytu v Plzni zadrženi policií; cestou nikde nežádali o azyl. Žalovanou byly shledány důvody pro správní zajištění z důvodů uvedených v části: *naplnění zákonných podmínek zajištění* (podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona je nebezpečí, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění – je bez dokladů); *možnost uložení zvláštního opatření* (nemůže prokázat svou skutečnou totožnost, na území ČR nemá žádné příbuzné, kteří by mu poskytli potřebné ubytování po dobu pobytu do realizace správního vyhoštění; sice finanční prostředky, které měla rodina v hotovosti u sebe, byly dostatečné, ale jejich cíl cesty (SRN) je vyšší prioritou, proto nebylo přistoupeno k uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona, protože by i přes takové složení opustili území ČR); *doba zajištění* (od 17.6.2015 od 17.30 hodin s ohledem na předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění 30 dnů); *realizovatelnost vyhoštění* (reálný předpoklad pro vyhoštění existuje, v současnosti je správní vyhoštění realizovatelné); *další podmínky zajištění* (zájem ČR a EU v tomto případě zcela jistě převažuje nad oprávněnými zájmy žalobce).

Po doručení žaloby žalovaná ve svém vyjádření dne 20.7.2015 popsala průběh řízení a uvedla, že jednala pouze podle zákona, jenž implementoval Směrnici, neboť žalobce vstoupil na území EU a zároveň na území ČR nedovoleným způsobem úmyslně, neboť v době vstupu nedisponoval platným cestovním dokladem a dokladem opravňujícím mu vstup nebo pobyt na území ČR respektive na území EU. Po ztrátě dokladů během jeho pobytu mimo území EU se ani po nedovoleném překročení vnější hranice EU nesnažil v některé z tranzitních zemí jeho cesty kontaktovat zastupitelský úřad Iráku, aby si zajistil vydání náhradního cestovního dokladu a ani v žádné z tranzitních zemí nepožádal o azyl, neboť cílem jeho cesty byla SRN a o azyl požádat až tam; celou cestu se spoléhal na služby převaděčů, za což jim platil nemalé finanční částky získané prodejem majetku v zemi původu, a tedy cestu plánoval předem s tím, že se do Iráku již nechce vrátit. Navíc se žalobce odmítl setkat s pracovníky zastupitelského úřadu Iráku za účelem vykonání konzulárního pohovoru s cílem ověřit jeho totožnost. Odkázáno bylo i na citovaný článek 4 odst. 1. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, jímž se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (*Schengenský hraniční kodex*) a článek 15 bod 1. a 4 Směrnice i článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy s tím, že žalovaná postupovala v souladu s jejich obsahem a neporušila je. Dále bylo uvedeno, že s žalobcem bylo zahájeno 18.6.2015 řízení o správním vyhoštění, 2.7.2015 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo doručeno 7.7.2015 a nabylo právní moci 14.7.2015 č.j. X. Realizace správního vyhoštění do země původu je možná, což potvrzuje závazné stanovisko OAMP č.j. X, tudíž situace v Iráku v konkrétním případě žalobce nemůže odůvodnit závěr, že by nemohl být do Iráku vyhoštěn. Jedinou překážkou realizovatelnosti vyhoštění je nyní pouze ověření totožnosti žalobce, což úmyslně znemožňuje. Pokud se týká odkazu na "předchozí odstavce", tak správní orgán tuto argumentaci zvolil z důvodu přehlednosti rozhodnutí, jedná se o zcela běžnou praxi, která

nemůže znamenat nezákonnost rozhodnutí; v "předchozích odstavcích" je dle správního orgánu dostatečně závěr odůvodněn. To že tuto argumentaci žalobce nerozklíčoval, není závadou na straně správního orgánu. Závěrem žalovaná souhlasila s rozhodnutím ve věci samé bez jednání, neuplatnila náhradu nákladů řízení a navrhla zamítnutí žaloby, protože jednala pouze dle zákona a nemohla předpokládat, že žalobce nebude při zjišťování totožnosti spolupracovat, jinak by zvolila dobu zajištění výrazně delší, než 30 dní, která je obvyklá pro obdobné případy. (*Vyjádření bylo žalovanou zasláno zástupci žalobce.*)

Ze zaslaného správního spisu žalovanou byly zjištěno, že obsah napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2015 odpovídá obsahu spisu stejně jako vyjádření žalované ze dne 20.7.2015 a za rozhodné soud považuje následující:

V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného dne 18.6.2015 za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka žalobce kromě jiného uvedl, že jeho bratr A. v červnu 2014, když vstoupil Islámský stát do Mosulu, utekl do Turecka, kde se usadil a on s těhotnou manželkou bratra a jejich dvěma dětmi za ním přijeli v listopadu 2014 do Turecka; bratr sice podal žádost o vycestování do Kanady nebo Austrálie, termín na pohovor dostali až za 6 měsíců a pak slyšeli, že vyřízení celé věci trvá asi 3 roky, proto se s rodinou dohodli, že budou cestovat dále do Evropy a to do SRN, kde chtěli požádat o azyl; ve Švédsku má bratra, který má švédské občanství, od něhož ví, že ve Švédsku není možné zařídit si azyl a poradil jim Německo, kde mají bratrance.

*Žalované k její žádosti ze dne 18.6.2015 bylo téhož dne v 14.16 hodin doručeno k č.j. KRPP-99879-9/ČJ-2015-030022 (Ev. č. ZS 26693) Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, tj. žalobce, Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen **MV OAMP**), Havířov, dle § 120a zákona, dle něhož vycestování není možné, když bylo vycházeno z výpovědi žalobce ze dne 18.6.2015 a to na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti; konkrétně vycházel z Výroční zprávy Amnesty International 2014/15, Výroční zpráva Human Rights Watch 2015; proto shledala naplnění podmínek podle § 179 zákona znemožňujících vycestování jmenovaného do země jeho státního občanství, neboť nelze zcela bezpečně vyloučit, že by mu v případě návratu do vlasti nehrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu mučení či ponižující zacházení a rozhodnutí správního orgánu je tedy podmíněno aktuální nestabilní bezpečnostní situací v Iráku, proto by jeho případné vycestování tak bylo v rozporu s ust. § 179 zákona a tedy existují překážky vycestování do země původu a proto z hlediska ust. § 120a zákona vycestování není možné.*

*Naproti tomu ještě téhož dne ve 21.52 hodin bylo žalované doručeno od **MV OAMP, Havířov, zcela odlišné** Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, dle něhož je vycestování žalobce možné a v případě žalobce neexistují překážky jeho vycestování do země původu a toto je z hlediska ust. § 120a zákona možné, protože jmenovaný uvedl v průběhu správního řízení v této věci, že ve vycestování z území ČR mu nebrání žádná překážka, jeho cílem je SRN, kde hodlá požádat o mezinárodní ochranu, proto nedošlo k závěru, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí; žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, přičemž případné vycestování pro posouzení skutečností sdělených jmenovaným nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR; vycestování do země původu je z hlediska ust. § 120a zákona možné,*

Napadené rozhodnutí ze dne 19.6.2015 bylo téhož dne doručeno žalobci a právní moci nabylo téhož dne. Ještě dne 19.6.2015 v 16.10 hodin byl žalobce předán do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) Bělá Jezová.

Na základě *odpovědi rakouské policie* bylo dne 23.6.2013 žalované sděleno zamítavé stanovisko, že žalobce i jeho manželka a bratr žalobce nebudou převzati zpět do Rakouska, neboť nebyly předloženy hodnověrné důkazy o tom, že na území Rakouska pobývali.

Rozhodnutím ze dne 2.7.2015 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a *rozhodnutím ze dne 13.7.2015* byla žalobci prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů, tj. celkem 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Dle *sdělení ZZC Bělá Jezová ze dne 7.7.2015* byl žalobce uvedeného dne převezzen do Příjímacího střediska cizinců Z. z důvodu naplnění početního stavu v ZZC.

Z *úředního záznamu ze dne 8.7.2015* vyplývá, že konzulární pohovor Velvyslanectví Irácké republiky v Praze ve stanoveném termínu dne 3.7.2015 se neuskutečnil, neboť žalobce se s konzulem odmítl setkat.

Soud také poznamenává, že v oznámení zahájení správního řízení ze dne 18.6.2015 je u žalobce, jeho manželky A. J., nezl. dětí L. A. M., J. A. M. a G. A. M. i jeho bratra N. A. uvedeno, že mají trvalý pobyt v Sýrii, Musul-al islah al Zirai, naproti tomu v rozhodnutí ze dne 19.6.2015 je u všech shora jmenovaných uveden trvalý pobyt Irák, Musol-al islah al Zirai, tudíž není patrné, zda se jedná o totožný název místa v odlišných zemích event. ve kterém státě se toto místo nachází.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „*správní orgán*“).

V této věci *soud rozhodl bez nařízení jednání* v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, když žalobce ani žalovaná nepožadovali projednání věci. Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí *vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (19.6.2015)*, a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V dané právní věci se jedná o problematiku zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona, podle něhož *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo*

pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Jak vyplývá z § 124 odst. 1 písm. b) zákona, je možné cizince zajistit, vedle naplnění ostatních podmínek, pouze tehdy, nepostačuje-li *uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je podle § 123b zákona *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“). Podle odst. 2 téhož ustanovení lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.*

Na řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona se v souladu s § 168 zákona vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení. Proto je třeba v odůvodnění správního rozhodnutí o zajištění cizince uvést ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Dle § 124 odst. 3 zákona *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona).*

Současné znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona nic nezměnilo na tom, že zajištění cizince je nadále institutem zcela mimořádným, ke kterému je možné přistoupit pouze výjimečně. Stanoví-li zákon, že je možné cizince zajistit v případě existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze uvedené vykládat pouze tak, že k zajištění postačí toliko hypotetická hrozba maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Hypotetická hrozba je totiž dána v podstatě kdykoli a u kohokoli. S tímto odůvodněním by mohlo být přistoupeno k zajištění každého cizince, který zavedl důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Zákon však nestanoví, že je možné zajistit cizince již pouze z důvodu zahájení řízení o jeho správním vyhoštění. Zákon naopak výslovně v § 124 odst. 1 písm. b) stanoví, že *se tak může stát teprve v případě existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*. Hrozba tudíž musí být reálná nikoli pouze hypotetická, musí být odůvodněna konkrétními skutkovými zjištěními, která musí s velkou mírou pravděpodobnosti svědčit tomu, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Takové skutečnosti v případě žalobce zjištěny byly, když od počátku uváděl, že cílem jeho i rodiny jeho bratra je požádat o azyl v SRN, protože se nechtějí vrátit do Iráku, dokonce odmítl i konzulární pohovor s konzulem státu původu, tudíž z tohoto pohledu podmínky k zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona byly splněny. Po doručení prvního závazného stanoviska MV OAMP obsahující, že

není možné vycestování ve smyslu § 179 zákona, však tím nebyl dán ani důvod k zajištění žalobce. Jenže po doručení druhého závazného stanoviska téhož MV OAMP, dle něhož je vycestování možné, se situace zcela změnila. Dle soudu těmito rozdílnými stanovisky MV OAMP žalovanou dostal svým způsobem do těžko řešitelné situace, kdy navíc musí rozhodnout v krátkém čase. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zjištělné, z jakého důvodu a na základě jakých rozhodných skutečností pro rozhodnutí samé vycházela žalovaná z naposledy doručeného závazného stanoviska, aniž si vyžádala vysvětlení uvedených zcela rozdílných hodnocení od MV OAMP, přestože v této věci se jedná o jednu z rozhodujících skutečností.

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru o důvodnosti žaloby *proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 s přihlédnutím k ustanovení § 67 odst. 2 věta první a § 68 odst. 1 až 6 správního řádu* (rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě, obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením v podkladu rozhodnutí), *neboť žalovaná do rozhodnutí ze dne 19.6.2015 úvahy požadované správním řádem neuvedla a zejména neuvedla žádné rozhodné informace o tom, jak se vypořádala s rozdílnými závaznými stanovisky MV OAMP z téhož dne s toliko rozdílnou dobou doručení, i když není vůbec zjištělné, na základě jakých rozhodných skutečností mohl dospět k tak odlišným stanoviskům uvedený správní orgán, kdy nejprve vycestování ve smyslu § 179 není možné a po uplynutí pár hodin kupodivu vycestování je možné, aniž by byl zjištělný důvod tak závažného obratu, přičemž ani z médií nebyla zjištělná naprosto rozdílná situace v Iráku během dne 18.6.2015, která by mohla být důvodem ke změně závazného stanoviska.*

K otázce přezkoumatelnosti správních aktů se vyjádřil NSS také v rozsudku č.j. 7Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010, v němž v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 7Afs 212/2006-74 ze dne 19.2.2008 konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit*“. Pokud účastník řízení, tj. žalobce, nezjistí z rozhodnutí jeho důvody, nemůže se proti němu účinně bránit a celé další následné soudní po podání žaloby pak postrádá svůj primární význam.

S ohledem na shora uvedené proto soud nezbylo než rozhodnout, jak je zřejmé z výroku I. rozsudku, o zrušení předmětného rozhodnutí, jelikož *z jeho odůvodnění není možno zjistit důvod rozdílných závazných stanovisek MV OAMP ze dne 18.6.2015 a zejména, z jakého důvodu se žalovaná ztotožnila se stanoviskem, že je možné vycestování žalobce do státu, jehož je státním občanem.* Napadené rozhodnutí žalované je tudíž nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost rozhodnutí zjišťuje soud ex offio a nepřezkoumatelnost správního

rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K učinění takového závěru soudem není zapotřebí namítání nepřezkoumatelnosti žalobcem; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). *V této věci však žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a soud jeho námitku shledal důvodnou, proto ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 zrušil pro zjištěné vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a, b), § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. Za tohoto stavu se soud věcně nezabýval dalšími námitkami žalobce uvedenými v žalobě.*

Žalovaná tedy v této věci si nejprve vyžádá vyjádření MV OAMP za účelem zjištění, které závazné stanovisko má být bráno jednoznačně za rozhodující i z jakých závažných důvodů, a teprve poté případně vydá nové rozhodnutí, jímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 17A 41/2015 ze dne 28.7.2015, jehož výrok i odůvodnění bude zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a rovněž i s příslušnými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb. v platném znění.

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšný žalobce však náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. července 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně